

Я ТРОМБ У СЕРЦІ БОГА

Я не народ, я лиш його судина,
Я пил століть, я спрага, я билина...
Я не Мойсей, я лиш його дорога
З п'ятьми, із рабства – до самого Бога!

Я не скала – я скалка, я тривога,
Бо битися у скроню вже знемога...
Коли пульсую – хтось лиш завмирає.
Ти голос чуєш – а мене немає.

Мої шляхи – досліджені і збиті.
Мої любові – в твої переліті.
Хто ж там?! Це ти у черзі ночі?
Шукаєш слово стримано-пророче...

Кричиш, волаєш – а тебе не чують!
Нуртують волю – ніби сталь гартують.
Зів'яле листя – то чуття торішні...
Нестиглі на гіллі засохли вишні.

Нехай трембіти не про смерть віщують!
Хай ще почують! Хай мене почують!
Я не народ – я тромб у серці Бога!
А серцю битися знемога вже, знемога...

***

*Як много важить слово,
Одно сердечне, теплеє слівце!*

І. Франко

Ми слово чуємо з народження від мами,
Любов говорить ніжними словами.
Нас мудре слово сонцем зігріває,
І хворого теж слово підіймає.